

ROUTINIER SANDER LORMANS WINT RONDE VAN OOSTZAAN

'Ik hoorde ze blazen'

WIELRENEN

DOOR ROBERT BERKELEY

OOSTZAAN - „Vertrouw nooit iemand op zijn mooie blauwe ogen”, aldus Sander Lormans. Dus toen zijn medevluchter Jeroen Breevel uit Wilnis in de laatste ronde van de Ronde van Oostzaan tegen hem zei, dat het beste er wel af was, rekende de 34-jarige Heemskerker zich nog niet rijk. Maar Breevel bleek de waarheid te spreken en Lormans won met overmacht.

Zo nam hij revanche voor de wedstrijd van afgelopen maandag, de Draai van de Kaai in Roosendaal. Ook daar ging Lormans met voorsprong op zijn medevluchters richting de finish. „Ik keek naar rechts en zag, dat ik mijn concurrent had afgeschud. Dus stak ik tien meter voor de finish al mijn handen in de lucht, maar links kwam plotseling Gerwin de Regt voorbij en met hem had ik geen rekening meer gehouden. Een beginnersfout.”

Lormans is in vorm, dat is wel duidelijk. Ook gisteren voelde hij zich in Oostzaan ijzersterk. „Vanaf het begin al merkte ik, dat ik goed was. En om me heen hoorde ik anderen al snel flink blazen. Het was ook een vrij zwaar criterium. Er stond een stevige wind en het is een recht toe-recht aan parkoers, met veel klinkers. Met goede benen heb je dan een behoorlijk voordeel.”

Halverwege de wedstrijd sprong hij met vier andere renners weg en na een half uurtje had de groep het peloton op een ronde gezet. Aan het eind, toen het vijftal het onderling mocht uitma-



De zevenjarige Nienke Veenhoven uit Oostzaan was één van de zes jonge deelnemers aan de Dikke Bandenrace. Foto Ronald Goedheer

ken, kende de vrij saaie Ronde van Oostzaan pas wat spanning. De Oostzaanse wielrenners konden voor eigen publiek geen potten breken. Gerard Windhouwer (38) wist er nog een eindsprint uit

te persen en als negende te finishen, maar was bepaald niet tevreden. „Mijn slechtste wedstrijd van het seizoen, jammer dat die uitgerekend in Oostzaan is. Ik voelde me vooraf al niet helemaal

lekker en zat al vrij snel tegen mijn 'max' aan. Het leek alsof ik tegen een muur aan reed.” Zijn 22-jarige dorpsgenoot Dirk van de Craats eindigde lager (twaalfde), maar reed stukken beter. „Ik

miste helaas de slag, daarvoor was ik al een paar keer mee gesprongen. Toen die vijf weg waren probeerde ik tempo te maken, maar ik kreeg niet veel hulp. Soms heb je geluk, soms niet.”

Vriendschap telt niet in de slotkilometers

WIELRENEN

DOOR ROBERT BERKELEY

OOSTZAAN - Dylan Groenewegen en Sebastiaan Pot trainen regelmatig samen. Ze zelden gisteren voor de start van de Ronde van het Lage Land nog tegen elkaar, dat het mooi zou zijn om samen naar de finish te rijden. Dat lukte, maar alleen voor winnaar Groenewegen was het leuk. Pot: „De laatste tien kilometer kwam Dylan niet meer op kop, hij zei dat hij niet kon. En dan wel er overheen sprinten aan het eind, dat vind ik niet netjes.”

Netjes of niet, Amsterdammer Groenewegen (18) boekte alweer zijn twaalfde zege bij de junioren dit seizoen. De renner van wielploeg Willebrord Wil Vooruit kan altijd terugvallen op zijn belangrijkste wapen, een explosieve eindsprint. „Maar het moet ook wel meezitten in een wedstrijd. Deze klassieker was zwaar. Er stond de hele tijd een harde wind en steeds schuin op ons. En in de laatste tien kilometer hadden we die pal tegen en konden we niet veel meer. Ik was moe, maar zag dat Sebastiaan ook niet helemaal fris meer was.”

Badhoevedorper Pot (17), lid van de Noord-Hollandse Sinnige-



Dylan Groenewegen heeft Sebastiaan Pot ver achter zich gelaten bij de finish. Foto Ronald Goedheer

bouw formatie, voelde in die slotkilometers al dat een tweede plaats waarschijnlijk het hoogst haalbare zou zijn. „Dus bleef ik maar op kop rijden om voor die

plek te gaan. Misschien had ik mijn benen stil moeten houden. Maar dat is achteraf, voor hetzelfde geld hadden we dan helemaal niet op het podium gestaan.”

En nu waren er twee plaatsen voor het team op het ereschavot, want zijn 17-jarige ploeggenoot Dennis Bakker uit De Rijp kwam als derde over de finish in Oost-

zaan. Hij was bovendien de grootste smaakmaker in deze editie van de Ronde van het Lage Land. Al vroeg in de wedstrijd ging hij er vandoor en zorgde daarmee voor een slijtageslag.

Bakker wist, dat hij wel erg vroeg al voor de aanval had gekozen, maar hoopte, dat er wat anderen aansluiting zouden vinden. Maar op de Westfriesedijk bij Winkel kwam hij ten val en werd hij opgeslokt door de achtervolgers. „Ik had niet veel last van die val”, vertelde hij na afloop, terwijl hij zijn bloedde vingers toonde. „Ik had wel wat schade aan mijn stuur, maar niet dermate dat ik niet verder kon.”

Hij kon leven met zijn derde plaats. „Toch mooi, natuurlijk wilde ik liever winnen maar dat is altijd lastig. Ik was wel extra gemotiveerd, dit is voor mij een bekende omgeving en ik had vooraf het parkoers al verkend.” Toen zijn teamgenoot bij Sinnigebouw Pot met Groenewegen vooruit zat, besloot Bakker de achtervolging in te zetten. „Het had geen nut om mijn benen stil te houden. Ik wist dat Dylan sneller is dan Sebastiaan, in een sprint leg je het eigenlijk altijd tegen hem af.” En dan telt vriendschap niet, zeker niet tussen twee renners van concurrerende ploegen.